

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/39/2019
Identifikačné číslo spisu: 5715213366
Dátum vydania rozhodnutia: 13.08.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Anna Marková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5715213366.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: ČEROZFRUCHT s. r. o., so sídlom Na výsluní 765/23, 10000 Praha 10, IČO: 629 08 278, Česká republika, právne zastúpeného: Okenica Šula & Co. s. r. o., advokátskou kanceláriou so sídlom Pražská 11, Bratislava, proti žalovanému: Fatra TIP, s. r. o., so sídlom Košúty II. - Priemyselná zóna, Martin, IČO: 36 412 741, právne zastúpenému ADVOKÁTI Müller § Dikoš, s. r. o., so sídlom Závodská cesta 3911/24, Žilina, o zaplatenie sumy 10 271,25 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 17Cb/246/2015, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 11. októbra 2018 č. k. 14Cob/7/2018, 14Cob/8/2018 takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného o d m i e t a.
- II. Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Martin (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 27. mája 2016 č. k. 17Cb/246/2015-128 v spojení s rozsudkom (doplňacím) Okresného súdu Martin z 8. júla 2016 č. k. 17Cb/246/2015-166 v spojení s uznesením (opravným) Okresného súdu Martin z 15. augusta 2017 č. k. 17Cb/246/2015-207 rozhodol tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10 271,25 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 673,83 eur od 27. januára 2014 do zaplatenia, zo sumy 1 651,26 eur od 6. januára 2014 do zaplatenia, zo sumy 725,16 eur od 16. decembra 2013 do zaplatenia, zo sumy 648,84 eur od 4. novembra 2013 do zaplatenia, zo sumy 3 105,22 eur od 9. septembra 2013 do zaplatenia, zo sumy 20,20 eur od 28. augusta 2013 do zaplatenia, zo sumy 89,60 eur od 16. júla 2013 do zaplatenia, zo sumy 89,25 eur od 11. júla 2013 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 7,75 % ročne zo sumy 2 331,47 eur od 9. apríla 2012 do zaplatenia, zo sumy 720,56 eur od 25. marca 2012 do zaplatenia, zo sumy 196,56 eur od 15. februára 2012 do zaplatenia, zo sumy 19,30 eur od 9. novembra 2010 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania, spočívajúce v zaplatenom súdnom poplatku za žalobu v sume 616 eur a v trovách právneho zastúpenia v sume 1 409,69 eur.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že predmetom sporu bol nárok žalobcu na zaplatenie sumy 10 271,25 eur s príslušenstvom vyplývajúci z kúpnej zmluvy, na základe ktorej žalobca dodal žalovanému tovar špecifikovaný vo faktúrach a dodacích listoch (ovocie a zelenina), pričom žalovaný dodanie tovaru potvrdzoval priamo na faktúre, ktorá slúžila aj ako dodací list. Žalovaný sa v podanom odpore bránil námietkou, že žalobca z obchodnoprávneho vzťahu neplnil riadne a včas. Namietal vady plnenia s tým, že žalobca nezohľadnil reklamácie tovaru, a preto žalovaný namietal výšku uplatňovaného nároku. Súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie, na ktorom sa právny zástupca žalovaného nezúčastnil napriek tomu, že predvolanie na pojednávanie prevzal v jednomesačnom časovom predstihu a svoju neúčast' na pojednávaní neospravedlnil. Súd prvej inštancie preto pojednávanie vykonal v jeho neprítomnosti. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzavretiu dvanástich samostatných kúpnych zmlúv. Žalobca žalovanému dodal tovar, a to ovocie a zeleninu, ktoré žalovaný prevzal, čím konkludentným spôsobom prejavil súhlas s uzavretím kúpnej zmluvy. Prevzatie tovaru žalovaným preukazovali faktúry, ktoré podľa vyjadrenia žalobcu slúžili aj ako dodací list, pričom každá faktúra bola opatrená pečiatkou a podpisom žalovaného. K obrane žalovaného, že za tovar nezaplatil, pretože tovar bol dodaný s vadami a bol reklamovaný, súd prvej inštancie konštatoval, že medzi žalobcom a žalovaným ohľadom nárokov z väd došlo k dohode, že žalobca poskytne žalovanému na vadný tovar zľavu z ceny tak, že žalovanému budú vystavené dobropisy. V tomto kontexte súd prvej inštancie konštatoval, že dobropis je vlastne faktúrou so zápornou hodnotou, čím úplne alebo čiastočne opravuje už vystavenú faktúru, pričom dobropis je dokument, ktorým podnikateľ vracia odberateľovi peniaze, a to buď v dôsledku reklamácie alebo v dôsledku chyby na faktúre. Vystavením dobropisu tak vzniklo žalovanému právo zaplatiť faktúru, na ktorú bol dobropis vystavený, v nižšej sume, pričom ponížená suma zodpovedá hodnote dobropisu, alebo žalobcovi, ktorý vystaví dobropis, vznikne povinnosť dobropisovanú sumu žalovanému vyplatiť. K tomu však nedošlo, pretože žalovaný proti svojej pohľadávke voči žalobcovi titulom dobropisov tieto sumy započítal, a teda mu vznikla povinnosť zaplatiť faktúry, ktoré sú predmetom tohto sporu, v plnej výške. Súd prvej inštancie preto žalobe v celom rozsahu vyhovel.

3. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (ďalej len „odvolací súd“) po prejednaní veci podľa § 379 až 385 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C.s.p.“), bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p., rozsudkom z 11. novembra 2018 č. k. 14Cob/7/2018, 14Cob/8/218, verejne vyhláseným podľa § 219 ods. 3 C.s.p., rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

4. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku poukazuje na ust. § 380 ods. 1 C.s.p., po preskúmaní veci vyhodnotil odvolacie dôvody žalovaného vymedzené v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie a v odvolaní proti doplniacemu rozsudku súdu prvej inštancie ako nedôvodné. Za účelom posúdenia odvolacej námietky žalovaného týkajúcej sa nedoručenia predvolania na pojednávanie dňa 27. mája 2016 a prejednanie veci v neprítomnosti žalovaného, odvolací súd po preštudovaní spisového materiálu poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít konštatoval, že nezistil taký postup súdu prvej inštancie, ktorým by došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces.

5. Ako nedôvodnú vyhodnotil aj námietku žalovaného ohľadom čiastočného premlčania uplatneného nároku žalovaného. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. októbra 2009 sp. zn. 5Cdo/120/2009. konštatoval, že námietka premlčania uplatnená žalovaným ako odvolateľom nemala základ v skutkovom stave zistenom súdom prvej inštancie, keďže žalovaným uplatnená námietka premlčania v ním podanom odvolaní bola spojená s tvrdením nových skutočností a dôkazov, uplatnených až v rámci odvolacieho konania. V zmysle uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu sa tak koncentračná zásada konania týka aj žalovaným uplatnenej námietky premlčania, a preto ani na túto námietku odvolací súd v odvolacom konaní nemohol prihliadať.

6. Odvolací súd s prihliadnutím na odvolacie námietky žalovaného uviedol, že žalovaný v písomne

podaných odvolaniach okrem námietky porušenia jeho procesných práv uskutočnením pojednávania súdom prvej inštancie dňa 27. mája 2016 a námietky premlčania, iné odvolacie dôvody nezadefinoval. So zreteľom na uvedené odvolací súd konštatoval, že nemal splnené podmienky k tomu, aby prehodnocoval závery rozhodnutia súdu prvej inštancie, viažuce sa k skutkovému a právnomu vyhodnoteniu dôvodnosti žalobcovho nároku, ktoré viedli k rozhodnutiu súdu prvej inštancie o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 10 271,25 eur spolu s úrokom z omeškania a spolu s nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky. Odvolací súd preto vo vecno-právnej rovine poukázal na odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku a doplniaceho rozsudku súdu prvej inštancie. V zmysle uvedených záverov odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením a v spojení s odvolaním napadnutým doplniacim rozsudkom súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p.. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.

7. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ust. § 420 písm. f/ CSP tým, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania vyvodzoval aj podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu nebola riešená.

8. Podľa názoru dovolateľa predmetný záver, ku ktorému dospel v napadnutom rozsudku odvolací súd je striktno formalistický a odobruje nesprávny procesný postup prvostupňového súdu. Rozsudky súdov nižšej inštancie považuje za nedôvodné, pretože postupom odvolacieho súdu bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom, čím došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces a zároveň z jedného zo základných princípov právneho štátu. V tomto kontexte uviedol, že nesprávny procesný postup v danej veci spočíva v uskutočnení pojednávania bez účasti žalovaného pričom posúdenie správnosti, resp. nesprávnosti procesného postupu súdu sa odvíja od skutočností, či bolo právnomu zástupcovi žalovaného doručené predvolanie. Žalovaný namieta spornosť obsahu doručovanej súdnej zásielky, prevzatej právnom zástupcom žalovaného dňa 27. apríla 2016. Tvrdí, že vzhľadom na nemožnosť dodatočne a s istotou preukázať, čo bolo obsahom predmetnej súdnej zásielky doručovanej žalovanému, resp. či bolo obsahom aj predvolanie na termín pojednávania konajúceho dňa 27. mája 2016, nie je možné spornosť odstrániť inak ako opätovným konaním vo veci. Dovolateľ zároveň namietal odlišnosť doručeníek zaslaných žalobcovi a žalovanému. Tvrdil, že doručenký obsahovali zákonom stanovené náležitosti. Na základe uvedeného považuje dovolateľ právne posúdenie odvolacím súdom za nesprávne, keď vyhodnotil postup súdu prvej inštancie ako taký, ktorým nie je porušené právo žalovaného na spravodlivý súdny proces a ktorým nebola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom.

9. Podľa dovolateľa sa odvolací súd nesprávne vysporiadal s jeho argumentáciou v odvolaní v súvislosti s námietkou premlčania. V tomto kontexte uviedol, formulácia žalovaného „na margo veci“, že by predmetnú námietku uplatnil na pojednávaní, za predpokladu, že by naň bol riadne predvolaný. Žalovaný v čase podania odvolania mal vedomosť o tom, že v odvolacom konaní nebude možné na danú námietku prihliadať. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a žalovanému priznal náhradu trov konania. Zároveň navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie.

10. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu poukazuje na argumentáciu žalovaného uviedol, že v podanom dovolaní žalovaný len vecne opakuje dôvody, ktoré už uvádzal vo svojich odvolaniach. Podľa názoru žalobcu zo všetkými žalovaným opakovane uvádzanými dôvodmi a okolnosťami sa už riadne a úplne vysporiadal odvolací súd vo svojom rozhodnutí. Vo vzťahu k námietke žalovaného konštatujúcej

spornosť obsahu doručovanej súdnej zásielky, prevzatej právnym zástupcom žalovaného dňa 27. apríla 2016, uviedol, že žalovaným predložené dôkazy nemajú povahu takých dôkazov, ktoré by jednotlivo alebo v ich vzájomnej súvislosti odôvodňovali spornosť obsahu doručovanej zásielky. Naopak, skutočnosť, že na doručenej prevzatej súdnej zásielke bol vyznačený text T:27/5 svedčí v prospech záveru, že zásielka obsahovala predvolanie na uvedený termín pojednávania. Žalobca nesúhlasil s názorom žalovaného, že odvolací súd vo svojom dospel k záveru, ktorý je striktne formalistický a odobruje procesný postup súdu prvej inštancie. Naopak, podľa žalobcu sa odvolací súd zaoberal všetkými odvolacími námietkami žalovaného. Vo vzťahu k navrhovanému odkladu vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie, žalobca uviedol, že žalovaný tento návrh nijako relevantne neodôvodnil, neuviedol žiadne skutočnosti a dôvody, ktorý by tento odklad odôvodňovali. Navrhol preto, aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol. Zároveň požiadal, aby dovolací súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

11. K replike žalobcu podal dupliku žalovaný, v ktorej v plnom rozsahu poukázal na obsah dovolania. Podľa žalovaného vyjadrenie žalobcu k dovolaniu žalovaného neobsahuje žiaden nové skutočnosti, ktoré by boli významné a sú len formálnym vyjadrením k dovolaniu.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací § 35 C.s.p., po zistení, že dovolanie podal žalobca včas, zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

13. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex - Civilný sporový poriadok. Podmienky, za ktorých možno podať dovolanie (a procesné účinky vyvolané podaním dovolania), bolo preto potrebné posudzovať podľa právnej úpravy účinnej od uvedeného dňa. Aj po zmene právnej úpravy dovolacieho konania, ktorú priniesol C.s.p. v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, je potrebné dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nemá byť „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012). Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti, ktorá spolu s interpretačnou praxou dovolacieho súdu (tiež ústavného súdu i Európskeho súdu pre ľudské práva) sleduje zachovanie jedného zo základných princípov právneho štátu - princípu právnej istoty.

14. Podľa § 419 C.s.p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

15. Podľa § 420 C.s.p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Podľa dovolateľa je jeho mimoriadny opravný prostriedok prípustný podľa § 420 písm. f/ C.s.p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej

patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že súdy nedostatočne vykonali dokazovanie, ich závery nie sú založené na vykonanom dokazovaní a právne hodnotenie je tak založené na nedostatočne zistenom skutkovom stave.

17. V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Tento rozsudok preto spĺňa podmienku rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci samej alebo rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

18. Citované ustanovenie § 420 písm. f/ C.s.p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou SR.

19. Podstatná časť argumentácie dovolateľa, odôvodňujúca prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., smerovala k nesprávne postupu súdov v súvislosti s posudzovaním obsahu zásielky, ktorá bola doručená právneho zástupcovi žalovaného dňa 27. apríla 2016 súvisiaceho s jeho predvolaním na termín pojednávania dňa 27. mája 2016, a teda najmä tým, že súd prvej inštancie predmetnú vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalovaného.

20. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

21. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

22. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1ECdo/10/2014, 3Cdo/146/2013).

23. Podľa článku 17 Civilného sporového poriadku súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

24. Podľa článku 3 ods. 1 C.s.p. každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom

na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

25. Vychádzajúc z uvedených zásad Civilného sporového poriadku, ako aj všeobecných právnych predpisov, každý účastník sporu má povinnosť správať sa tak, aby dal možnosť prechodnosti právu a spravodlivosti, zohľadňujúc aj právo všetkých ostatných účastníkov sporu. Touto situáciou sa mnohokrát zaoberal aj Európsky súd pre ľudské práva v súvislosti s citovaným článkom 6 ods. 1 Dohovoru a dospel k nasledujúcim záverom:

Ústne a verejné vypočutie predstavuje základný princíp upravený článkom 6 ods. 1 Dohovoru. Tento princíp je najmä dôležitý v kontexte trestného konania, kde vo všeobecnosti musí prvoinštančný súd spĺňať požiadavky článku 6 Dohovoru (porovnaj *Jussila v. Fínsko* no. 73053/01, *Findlay v. Spojené kráľovstvo*, 25. február 1997, § 79). Právo byť prítomný na verejnom pojednávaní v civilných veciach nie je absolútne, osobná účasť strany sporu sa môže považovať za nevyhnutnú v prípadoch, kde charakter veci a životný štýl dotknutej osoby môže byť priamo relevantný k predmetu konania, alebo v prípadoch, keď rozhodnutie sa priamo týka osobného správania sa strany sporu (pozri *Karpenko v. Ruská federácia*, no. 5605/04, § 90, 13. marec 2012, *Buterlevičiute, v. Lotyšsko*, no. 42139/08, § 64, 12. januára 2016). Tiež je potrebné vziať do úvahy, že národné súdy môžu brať ohľad na požiadavky na efektívnosť a hospodárnosť konania a dospieť k záveru, že systematické opakované vytyčovanie a odročovanie pojednávania môžu predstavovať prekážku riadneho a včasného vedenia a skončenia konania ako ďalšej požiadavky článku 6 Dohovoru, a to rozhodnutia veci v primeranom čase (porovnaj *Schuler-Zraggen v. Švajčiarsko*, 24. jún 1993, § 58, Series A no. 263).

26. Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že postupom súdu prvej inštancie, ako i odvolacieho súdu nedošlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces a k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom, keď právny zástupca dovolateľa bol riadne a včas predvolaný, aby sa pojednávania zúčastnil, pričom svoju neúčasť na pojednávaní neospravedlnil. Rozhodnutie odvolacieho súdu, v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, dávajú odpovede na všetky relevantné otázky, ktoré súdy v predmetnom konaní mali zodpovedať (pozn. aj v súvislosti s posudzovaním obsahu zásielky, ktorá bola doručená právnomu zástupcovi žalovaného dňa 27. apríla 2016 súvisiaceho s jeho predvolaním na termín pojednávania dňa 27. mája 2016). Dovolateľ vzhľadom na priebeh konania mal procesnú možnosť písomne sa vyjadrovať, dávať písomné stanoviská a vyjadrovať sa k argumentom druhej strany a k otázkam, ktoré boli súdmi nižšej inštancie riešené a mali podstatný vplyv na jeho rozhodnutie. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že dovolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

27. Dovolateľ prípustnosť zároveň vyvodzuje aj z ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p, podľa ktorého, ak rozhodnutie odvolacieho v súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená

28. Dovolací súd prv, než pristúpil k preskúmaniu prípustnosti dovolania žalobcu, skúmal, či je dovolanie odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, resp., či dovolateľ vymedzil dovolacie dôvody spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 C.s.p.

29. Dovolací súd je pri rozhodovaní o dovolaní viazaný dovolacím dôvodom tak, ako ich dovolateľ vymedzil vo svojom dovolaní /§ 440 C.s.p./. Viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi je úzko spätá s uplatnením dispozičného princípu, ako jedného zo základných princípov sporového konania /§ 7 C.s.p./. Pokiaľ ide o dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, dispozičný princíp je obmedzený podmienkami a obmedzeniami vyplývajúcimi z výnimočnosti /mimoriadnosti/ tohto opravného prostriedku. V tomto smere je zásadnou aj požiadavka povinného zastúpenia advokátom v dovolacom konaní. Zmyslom povinného zastúpenia advokátom v dovolacom konaní je, vzhľadom na náročnosť tohto procesného úkonu, vyžadujúceho právnické vzdelanie, vytvorenie procesného filtra na zjavne neopodstatnené, neprípustné, protirečivé alebo rozporuplné dovolania a zabezpečenie toho, aby podané dovolanie malo všetky potrebné náležitosti, vrátane uvedenia a konkretizovania dôvodov, pre ktoré sa rozhodnutie odvolacieho súdu napáda.

30. Dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 C.s.p. (dovolací dôvod podľa § 432 C.s.p.) je zamerané na riešenie právnych otázok, ak sa odvolací súd pri ich vyriešení odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (písm. a/), ak ešte neboli v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešené (písm. b/), alebo ak sú v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešené rozdielne (písm. c/).

31. Právnou otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C.s.p., sa pritom rozumie tak otázka hmotnoprávna - ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine - ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení (k tomu vid' aj 3Cdo/158/2017).

32. V prípadoch, kedy dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň z obsahu dovolania musí jednoznačne vyplývať právna otázka, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu najvyšším súdom. Ak dovolanie nespĺňa predmetné podmienky, dovolací dôvod podľa § 432 C.s.p. nie je vymedzený spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 ods. 2 C.s.p., čo predstavuje zákonný dôvod pre odmietnutie dovolania v zmysle ustanovenia § 447 písm. f/ C.s.p.

33. V dovolaní žalovaný nevymedzil právnu otázku významnú pre rozhodnutie odvolacieho súdu (a ktorú mal dovolací súd vo svojom rozhodnutí vyriešiť) a túto otázku nemožno ani z obsahu dovolania zistiť. Taktiež z obsahu dovolania nie je možné vyvodiť, s interpretáciou alebo aplikáciou akého konkrétneho zákonného ustanovenia dovolateľ nesúhlasí. Rovnako dovolateľ nepredložil žiadnu vlastnú argumentáciu, ktorá by sa týkala riešenia právnych otázok. Žalovaný - hoci je v dovolacom konaní zastúpený advokátom, ktorý by mu mal zabezpečiť kvalifikovanú právnu pomoc a ktorý má odborné vedomosti a skúsenosti na písanie dovolania spôsobom predpokladaným zákonom - si nespĺnil zákonnú povinnosť stanovenú ustanovením § 432 ods. 2 C.s.p.

34. Dovolací súd opätovne zdôrazňuje, že pri vymedzení dovolacieho dôvodu v súlade s ustanovením § 432 ods. 2 C.s.p. nepostačuje všeobecné konštatovanie dovolateľa, že odvolací súd vec nesprávne posúdil. Dovolací súd nemôže namiesto dovolateľa vytvárať vlastnú právnu argumentáciu vyvodením z možnej nespokojnosti dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu. V takom prípade by totiž uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa nielen koncepcii právnej úpravy dovolania Civilnom sporovom poriadku, účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C.s.p., ale aj princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keďže jeho rozhodnutie by bolo založené na iných skutočnostiach, ako boli tvrdené dovolateľom a ku ktorým mala možnosť vyjadriť sa protistrana vo svojom vyjadrení k dovolaniu.

35. Zároveň dovolací súd konštatuje, že z obsahu dovolania je zrejmé, že žalovaný v zásade nevytýka súdom nižšej inštancie nesprávne právne posúdenie veci (t. j. výklad alebo aplikáciu konkrétnych ustanovení právneho predpisu), ale vyjadruje všeobecnú nespokojnosť s rozhodnutiami konajúcich súdov, ktoré boli vydané v jeho neprospech. Takáto argumentácia dovolateľa však nie je spôsobilá pri viazanosti dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C.s.p.) vyvolať uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu. Dovolanie v tejto časti preto nie je odôvodnené spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 C.s.p.

36. Vzhľadom na vyššie uvedené, dospel dovolací súd k záveru, že v konaní pred odvolacím súdom nedošlo k dovolateľom namietanej vade zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ C.s.p., ani k splneniu podmienok pre prípustné a dôvodné dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného odmietol v súlade s ustanovením § 447 písm. c/ C.s.p., ako aj ustanovením § 447 písm. f/ C.s.p.

37. Dovolateľ v podanom dovolaní podal aj návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia

(ust. § 444 ods. 1 C. s. p.). Keďže dovolací súd dovolanie odmietol, o návrhu na odklad právoplatnosti napadnutého rozhodnutia už nerozhodoval.

38. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

39. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.